

MISAS VIDUSSKOLAS AVĪZE

“SKOLAS ACS”

Redaktora sleja

Pasniedz, izkūst, slapjumā kājas mirst, tad piesalst un paliek vien slidens spogulis. Un tad atkal kūst, pa vidu krīt jauns sniegs. Un tā visu laiku—nebeidzams janvāra aplis.

Vēl tikai pāris dienas apļa pašā vidū, vēl tikai dažas dienas. Tiesa gan—darba pilnas dienas. Tik lieli papīru kalni, ka tikpat kā vairs nevar redzēt sevi pašu caur tiem. Tik daudz darba, kas vēl jāpadara. Un jāpadara tas labi, tā, lai var lepoties.

Bet tikmēr aizsalis mans logs. Mans spogulis aiz tā pavisam gluds. Zeme balta, zeme auksta. Un krīt vēl.

Ko gan vēl citu varu novēlēt, kā tikai izklūt no baltā apļa, kuram, šķiet, nav beigu, un izdarīt visu, kas jāizdara. Lai izdodas viss.

„Skolas Acs” redaktore
Katrīna Antonova

2010.gads noslēdzies labi, arī jaunais gads sācies sekmīgi Misas vidusskolas sporta tūristiem

2010. gada Latvijas skolu jaunatnes čempionāts sporta tūrismā bijis veiksmīgs Misas vidusskolas jauniešiem. Pagājušā gadā dažādās sacensībās startējušas 6 mūsu skolas komandas: gan telpās, gan pa Mangaļsalas bijušo kara bāzi, Saulkrastu kāpās un Lubānas apkaimes mežos komandas no visas Latvijas sacentās - par izturīgākās, veiklākās, spēcīgākās

un attapīgākās komandas titulu. Līdztekus tam arī individuāli jaunieši centās sevi apliecināt.

Mēs lepojamies ar jaunākās grupas skolēnu Ditas Drozdovas un Toma Jaunzema 3. vietu individuālajā izcīņā, arī kopvērtējumā komanda ieguvusi 3. vietu. Daudz pieredzējušie vidusskolēni aktīvu dalību ņēma arī piedzīvojumu sacensībās. Čempionāta kopvērtējumā šogad Inese Pučeka ir otrā spēcīgākā meitene individuālā vērtējumā, arī visa komanda ieguvusi 2. vietu.

Arī šis - 2011. gads mums sācies veiksmīgi. 14. - 15. janvārī devāmies uz Lejasciema vidusskolu, kur ik gadus notiek jaunās sezonas pirmās sacensības. Tās ir sacensības telpās, kur nepieciešama ļoti liela spēja koncentrēties, jo tūrisma elementi izvietoti blīvi, ir viegli kļūdīties, bet katra kļūda, tās ir papildus sekundes pie rezultāta, tas var nozīmēt, ka cīņa ir par sekundes desmitdaļām un simtdaļām. Jaunieši pārvarēja 2 garas gaisa pārceltuves, laidās no „torņa”, pieveica „purvu”, sēja mezglus un veica citus sacensību elementus. Tieši 2 desmitdaļas no sekundes šoreiz pietrūka Jānim Sapatam, lai iegūtu 3. vietu, bet vecākās grupas komanda abas dienas ierindojās 3. vietā, gan individuālā, gan komandu tūrisma tehnikas trasē.

Ar ceļojošo kausu, diplomiem un medaļām lepni mājās pārbrauca jaunākās grupas tūristi. Luīze Diena, Toms Jaunzemis, Krista Mežavilka un Dita Drozdova bija spēcīgākie savā vecuma grupā un abas dienas

uzrādīja labāko sniegumu. Piedevām visi audzēkņi ieņēma individuāli vietas pirmajā četriniekā. Vislabāk veicās Tomam Jaunzemim un Kristai Kristiānai Mežavilkai, kas uzvarēja individuālajā trasē, Dita Drozdova palika 2. vietā.

Savu pirmo debiju sacensībās telpās izskrēja arī Anna Jaunzeme, viņa spēja uzvarēt iesācēju grupas meitenes un ieguva 1. vietu.

Priekšā vēl visa 2011.gada sezona, daudz darba, lai saglabātu savas pozīcijas, daudz jaunu izaicinājumu sacensībās, jo vāju pretinieku mums nav. Lai veicas un pietiek spēka!

Tūrisma pulciņa vadītāja Ingrīda Vaisjune

Interesanta pēcpusdiena

Piektdien, 21. janvārī, Misas vidusskolā notika Vecumnieku novada bioloģijas pēcpusdiena, kurā piedalījās komandas no Valles, Skaistkalnes, Vecumnieku un Misas vidusskolām. Katrā komandā bija iesaistīti 5 skolēni no 7. un 8. klasēm.

Pasākums sākās ar novada vadītāja vietnieka izglītības jautājumos J. Kalniņa uzrunu. Tālāk Misas komanda - Valērija Sadovina, Toms Jaunzems, Luīze Diena, Juris Antonovs un Jana Indriķe - rādīja prezentāciju par mūsu skolu un uzdeva pārējo komandu dalībniekiem savu sagatavoto jautājumu. Atbildes tika iesniegtas rakstiskā veidā. Tad to pašu darīja arī citu skolu komandas. Jautājumi bija vairākdaļīgi un daudzpusīgi. Pēcpusdiena ritēja apmēram 1 stundu. Rezultātā uzvarēja draudzība, kaut arī visvairāk punktu ieguva Misas vidusskolas komanda.

Gan dalībnieki, gan pedagogi bija apmierināti par lietderīgi pavadīto laiku un iegūto informāciju.

Misas vidusskolas
bioloģijas skolotājs
Ģirts Majors.

Misas vidusskolas komanda.

Tas, ka jaunieši par 1991. gada barikādēm zina maz vai pat neko, ir realitāte, kuras apjomu nojauš vien skolotāji. Mācību grāmatās izpratni par traģiskajiem 1991. gada janvāra notikumiem gūt nevar. 20.janvāris - 1991. gada barikāžu aizstāvju atceres diena. 1991.gada 20.janvārī OMON un citas padomju militārās specvienības ieņēma Latvijas Republikas Iekšlietu ministriju, izraisot Rīgas centrā apšaudi, kurā gāja bojā vairāki cilvēki. Pirms desmit gadiem norisinājās notikumi, kuru rezultātā Latvija, Lietuva, Igaunija - trīs pavisam mazas valstiņas, kas pusgadsimta garumā bijušas okupētas, integrētas, iesaistītas un kontrolētas milzīgā impērijā, kas stiepās pāri diviem kontinentiem, kuru balstīja milzīgs militārais spēks, kuru balstīja milzīgas, gadu desmitu garumā profesionāli izveidotas totalitārās iekārtas balstu sistēmas, - šīs trīs mazās valstiņas atguva savu neatkarību un spēja to paveikt bez karadarbības, bez vardarbības. Bija daudz mazāk upuru, nekā Latvijas Republiku dibinot, nekā tas notika visām trim valstīm, savu neatkarību pagājušajā gadsimtā izcīnot.

Piektdien, 21.janvārī, mūsu skolā noslēdzās pasākumu nedēļa, veltīta Barikāžu atceres 20. gadadienai. Šoreiz pie īsta ugunsкура skolas apkārtnē skanēja atmiņu stāsti par piedzīvoto un pārdzīvoto tai laikā. Katrīna Kordasa nolasīja savu eseju par 1991.gada janvāra notikumiem. Skanēja 1.-12.klašu skolēnu dziedātās Atmodas laika dziesmas, dūmoja ugunskurs, un visus sildīja gan jaukā, sirsnīgā noskaņa, gan piparmētru tēja.

Rakstu veidoja: Santa Kļaviņa.

1991. gada siltais aukstums. Cilvēku plūdi Rīgas šaurajās ielās, cilvēku plūdi, kas degošām acīm ceļ savas valsts, savas sirds mūrus un mūrīšus. Ceļ, lai vairs nebūtu divas puses, lai vairs nebūtu režīma, ko grūti nosaukt par brīvību.

Cilvēku plūdi, kas sildās pie mazām, pa visurieni izmētātām saliņām, saliņām, kas nekļūdīgi un nešaubīgi atgādina par to, ka siltums, ko tās izstaro, ir miers un cerība. Cerība, ticība, ka nosargās un neatdos.

Vīru bariņš, kas, skaļi smiedamies, apspriež kādu ikdienas atgadījumu, jo dzīve jau nestāv uz vietas, viss turpinās, viss rit, cilvēki liec savas līnijas.

Sievu bariņš, kas ar bezgala lielu mīlestību un rūpību griež jau kuro maizes klaipu, lai pēcāk to visu aiznestu vīriem, kas tik apspriež ikdienu. Bērni ar mammām, kas satumstot atvadās no tētiem, kuri sargās, kuri sargās savu zemi, sargās savus bērnus. Bērni, kas sniedz buču uz vaiga tētiem, jo viņi ir paši lielākie varoņi uz visas pasaules. Un pasaules bērniība ir tik burvīgi maza, tik viegli tā ieliekas plaukstās un tiek nodēvēta par lielo Latviju. Un bērns zina, ka tētis tai neļaus pazust.

Sirdīs, protams, ne uz mirkli nepazūd bailes, kas apņem kā tumīga, necaurredzama migla un liek sirdij veikt vairāk sitienu minūtē. Enerģija, kura varbūt arī bija zem jūras līmeņa, tika atdzīvināta ar dziesmu palīdzību. Kāds pavecāks kungs ar akordeonu ielas vidū, ar savu pūru, savu Latviju azotē, nepaguris spēlē. Jaunietis, kas tam pievienojas un atver savu kabatu, jo viņam arī ir savs pūrs, ko nosargāt. Jauna meitene ar zilām acīm, kas atgādina nebeidzami biezu ledus slāni, ir tanku ēnā. Bet viņa tic, ka kusīs arī tie. Kāda sieviete, kas visu pieraksta rūtiņu burtnīcā, lai nekad neaizmirstu tās emocijas, tos vilņus, kas veļas pāri cilvēkam.

Cilvēki, kas veic neskaitāmus kilometrus līdz Rīgai, lai nākamajā janvārī jau būtu citādāk. Lai atjaunotu Latvijai iepriekšējo gadu laikā apgriezto skābekli. Lai kļavas šalktu citādāk, lai cilvēku soļi uz ielām noklaudzētu citādāk. Lai vilcieni dūktu citādāk, lai cilvēki runātu citādāk.

Un varbūt daudzi domā, ka tas viss tiek stipri pārspīlēts, ka tas viss nav tik svarīgs. Bet, manuprāt, šis 1991.gada siltais aukstums ir pat ļoti svarīgs. Cilvēki, kas šajās dienās palika riskēt un pārziemot, pārdzīvot šīs dienas. Ar saviem dziesmu tankiem, saviem mūriem un ugunskuriem, savām rokām un nesagraujamo pārlicību. Un tie, kas teica, ka izejas nav, tie arī palika bez izejas.

Es varu iedomāties arī savus tuviniekus, kas apstaigā Rīgu pa gabaliņam vien. Savu mammu, kas ar draudzeni, satinušās šallēs un dūraiņos, pievienojas kādam dziedošam bariņam. Lai caur dziesmu dziesmām, pa vadiem un tiltiem apņemtū visu Rīgu, visu Latviju.

Vai tad šie notikumi, šis pavērsiens, gala rezultāts nav pelnījis apbrīnu? Vai tad tas nenozīmē to, ka kāds no augšas ne uz mirkli nepārstāja mīlēt?

Nosargāt nozīmē bezgalīgi mīlēt. Un vai tad mana mamma, simtiem citu mammu, nebija pelnījušas pēc gada sveikt un iepazīstināt pasauli ar mani, mums? Lai mēs varētu aust un vīt savas pasaules un dzīves, zinot, ko nozīmē brīvība. Lai arī cik reibinoši salda, rūgta un reizumis savāda tā izliktos.

Katrīna Kordasa, 11. klases skolniece, 2011.gada janvārī.

“Es vēlējos būt daļa no visa—pavasārī uzplaukt ar vizbuļiem un
ziemu balti apsnigt.” /R.Ezera/

Es vēl joprojām vēlos! Kvēli, alkatīgi un nedaudz primitīvi. Man ir divi, trīs, pieci, simts sapņi, mērķi, ticības brīnumi un prāta patvaļas. To ir tik daudz, ka skaits sajuka jau sen. Un visi tie tik silti, krāšņi, kļiedzoši, naivi, svarīgi un primāri. Un tie visi sākas ar uzstājīgu un spītīgu—es vēlos, es būšu! Un visi veido un būvē, veido un būvē daļu no visa.

Un es tik ļoti baidos neiet roku rokā ar laiku. Nokavēt to stundu, kad pie apvāršņa sāk vizuļot un gruzdēt pavasaris, vai to sekundi, kurā pār pasauli nobirst ziema! Nokavēt to brīdi, kad sāk sarkt un bālēt kļavu lapas, kad rudens tām, garām iedams, piemiedz ar aci. Un es baidos nelaikā sagaidīt vasaru. Jo man ir jāmaks sagaidīt to ar kailu, nesavtīgu, un tīru gaismu. Gaismu, kas, galvenokārt, ir manī, gaismu, kuru tur atstāj gruzdošais pavasaris.

Tad es kļūstu par sava veida kalendāru, par laika grāmatu pati sev!

Reizumis es pati apbrīnoju savas ticības robežas, savu elastību un pakļaušanos sirdij un dvēselei.

Bet kādēļ gan es nevarētu būt daļa debess? Tās debess kripatas, kas dreb aukstajās decembra pievakarēs. Un varbūt tur, uz zemes, kāds ieelpotu un izgaršotu tieši to necilo, bet stūrgalvīgo kripatiņu. Es vēlos būt pļava, ko kāds izmisis mīlnieks dāvā savai izredzētajai, kad tā kūstoša kā svece veras viņa acīs un tic tai viņa pasaulei, kas tur atmirdz. Būt par miglu es arī vēlos, būt par to tumīgo sudrabu!

Tik daudz, tik daudz es vēlos būt! Un ziniet, es esmu. Es šajā visā esmu tāds necils, bet neizvietojamais punkts. Savijos ar visu un pieņemu sevis iecerēto formu, krāsu un pildu sev atvēlētās funkcijas. Saaugu ar to daļu, kas elpo un nevīst. Un nevītīs, par spīti nevītīs! Es esmu tur, tajā daļā, kurā sitas naktstauriņu izmisis, kurā nepagurstoši tie cīnās pret cilvēku uzliktajiem rāmjiem un pasaulīgajām skumjām. Daļa no visa, kas aptumšo sauli. Daļa laimes, daļa sājū, kas nepāriet, kas veido mūžības aplūsus. Jo

daļa no visa nav tikai gaisma, kas nedara sāpes. Daļa no visa ir arī sāļš un sūrs dvēseļu okeāns, kurā neviens nevienu un neko negaida! Tur nav vietas mieram, nav vietas leģendām par laimi. Tur vārdi tikai nolīst, tur tie atnes tikai aukstumu un mājīgu atblāzmu. Bet šīs abas šķautnes viena otru papildina. Rada balansu un gandrīz nemanāmas, klusas krāsu pārejas.

Jā! Tieši tam visam es gribu būt tuvu. Gribu pār to visu nolīst, saslimt ar visām tās slimībām un kaitēm.

Varbūt jūs to uzskatīsiet par vienu nenopietnu un muļķīgu ticību, sapni. Bet ziniet, atliek tikai atvērt acis no rīta un tu jau esi daļa no kaut kā neizmērojami liela un pulsējoša. Daļa no laika, kura mums vienmēr trūkst, daļa kāda dzīves, daļa no kāda ritmiski dunošās un kvēlās sirds. Daļa no pasaules sirds, kas aizelsdamās sadarbojas ar dabu un visumu. Sadarbojas, lai pavasarī tu varētu uzplaukt ar vizbuļiem un ziemā balti apsnigt, lai tu varētu būt daļa no mūžīgi krāšņā jeb daļa no visa.

Radošs darbs konkursam,
 autore: konkursa 3. vietas ieguvēja
 Katrīna Kordasa.

In Memoriam*   **27.01.2011.*

*”Tūkstošiem mazu debestiņu krīt no
 gaisa un sakrīt man kapucē. Es uzlieku
 kapuci galvā un esmu debesīs.”*

(M. Freimanis)

Avīzi veidoja: Katrīna
 Antonova, Santa Kļaviņa.
 Skolotāja konsultante
 D. Veģe.